

Megkésett találkozó

Furcsán ébredtem fel aznap reggel. Megmagyarázhatatlan volt az érzés, zsibbasztónak tűnt a felkelés után, még zsongott a fejem az előző nap teendőit lezárva. Megbicsaklottam kifelé menet a konyhába, szokásos módon a kávéfőző nyomógombját szinte gépiesen bekapcsoltam. Mind minden „újszázadú” ember leültem és megnyitottam a számítógépen az internet beszippantó és időt megszüntető világát.

Sokyszerű volt a hatás. Egy hír a digitális térben, egy egyszerű és tényszerűen hideg felismerés... Szeretett tanárom nincs többé, eltávozott. Rövid bejegyzéssel a temetés és az azt követő szertartásokkal... Nem tudtam felfogni, így többszöri nekifutással sikerült csak felismerni és megérteni, hogy miről is van szó, mikor is történik mindez. Döbbenet!

Aztán ahogyan a sokk szinte „lefagyasztotta” énemet, fordított módon, hiszen a gépek teszik ezt meg helyettünk időnként, amikor a legnagyobb szükség van rá, gyorsan előkerestem a hátsó szobában a mindenes dobozt, amelyben ott feküdt a fényképalbum. És benne Ő, a tanárunk.

Sokszor nyitogattam az utóbbi időben. Ő, de hányszor terveztük a játszótársakkal, hogy összehívjuk újra a csapatot, de mindig az volt a válasz sokunknál, hogy nem jó, mert jönnek a rokonok, a gyermek beteg és persze gyakran olvastuk a digitális térben, hogy nem tudok menni, mert most építem a karrieremet, új munkahelyem van, most épülök be, túlórázom, és még ki tudja mennyi kifogás. És most halott, aki összekötött minket, aki miatt ez az egész most oly okafogyottá vált egyszerre!

Gyorsan felöltöztem, miközben magam is továbbítottam a csoportban a halálhírt és a pontos dátumot a búcsúzással kapcsolatosan. És akkor bumm, eszembe jutott... Körímélt megírva tudattam mindenkivel, hogy nincs mire várni, a temetés után találkozni kell, nincs kifogás, mellébeszélés, nem kell a szokásos „ne haragudjatok, de nem tudok” szöveges üzenet. Mindenkit várok! – A számítógépes levél végére odatűztem és vártam, hogy miután mindenkinek elküldtem a címére, vajon lesz-e ismételt tiltakozás.

Bepattantam a kocsiba, és szinte már el is felejtettem volna az albumot, ha nem hagyom az asztalon a telefonom, mely csipogva jelezte, hogy megérkeztek az üzenetek. Nem volt percnyi késlekedési idő, majd bent megnézem, aztán a fényképekkel együtt összerakva berohantam a munkahelyre. Gyorsan bejelentkeztem a szokásos módon, aztán az asztalomhoz telepedtem.

Még mindig nem jutott eszembe, hogy a telefonom korábban jelzett, csak az albumot nézegettem. Feltolultak az emlékek... régi osztálykirándulások, csínytevések a szünetekben, óriási focimeccsek, néha egy-egy klubdélután jó kis szalagos magnós dalokkal, melyeket rongyosra hallgattunk... Tudtam, mi az oszifő' kedvence... És már dobtam is át a többieknek a munkahelyi számítógépen, fittyet hányva arra, hogy most fontosabb munkám is lenne, mint zenét keresgélni, emlékeket kutatni.

Aztán előkaptam a telefont és immáron másodszor a nap folyamán lefagytam. Mindenki azt írta, hogy jön, ott lesz, természetesen és még hasonlók. Könny szökött a szemembe...

Ott ültem meglelt férfiként és azt éreztem, hogy szörnyű dolog a kapocs elvesztése, de valami új született tanárunk halálából, egy megkésett osztálytalálkozó.

Néhány nap múlva feketében, egy szál virággal búcsúztunk Tőle. Tudtuk, hogy valami végérvényesen lezárult. De ott, akkor megfogadtuk, hogy a földi távozása évfordulóján mindenki számára nincs család, munka, karrier, mert ott a helyünk, egymás kezét fogva, akárcsak akkor, amikor a temetőben utoljára, megkésve elbúcsúztunk ifjúságunktól.